Poštarina plaćena u gotovu

GORE SRCA

VJERSKI TJEDNIK

GOD. IV. ZAGREB, 30. LISTOPADA 1949. BROJ 27

»Radujmo se svi u Gospodu slaveći svečani dan na čast Svih Svetih, kojih se svetkovini raduju Anđeli i hvale Sina Božjega.«

Iz Ulaza sv. Mise na blagdan Svih Svetih

UČITELJ I KRALJ

Blagopokojni je Papa Pijo XI. uveo dne 11. prosinca 1925. novu svetkovinu u Crkvi. To je svetkovina Krista Kralja. Slavi se svake godine na zadnju nedjelju u mjesecu listopadu. Cijeli smo mjesec slavili i častili molitvom sv. krunice bl. Dj. Marija Kraljicu sv. Krunice. Nakon toga dolazi lijepa svetkovina Krista Kralja. Najprije Kraljica Majka, a onda Njezin Sin Krist Kralj. Pobožnost k Mariji je kao uvod u ovu veliku i važnu svetkovinu. Ona je majka i zaštitnica bijednoga čovječanstva. A Krist je njegov Kralj.

Nije samo svrha ove nove svetkovine, da se svima dozove u pamet, da je Krist njihov kralj. Nego da se svi upozore, da Krist treba da vlada cijelim svijetom. Ne samo vjernicima, nego i svima ljudima i narodima. Ne samo u privatnom životu pojedinaca, nego i u društvu. I u obiteljima. Posvuda.

U papinu je pismu, kojim uvodi ovu svetkovinu, jasno rečeno, koja je njezina svrha. Kristovo, dakako duhovno, kraljevstvo se ne proteže samo na katoličke narode. Niti samo na one koji su primili sveti Krst, i tako s pravom pripali Crkvi Kristovoj, a onda ih zavela kriva mišljenja na nepravi put. Ono obuhvaća i sve one, koji stoje izvan kršćanske vjere. Na taj način vlasti je Kristovoj uistinu podložno sveukupno čovječanstvo.

U tom smislu — govori Papa — nema razlike među pojedincima, obiteljima i narodima. Vlasti naime Kristovoj podjednako treba da su podložni pojedinci i ljudi povezani u razne zajednice. On je uistinu izvor privatnog kao što i zajedničkog dobra: »I nema ni u jednome drugom spasenja, jer nema drugoga imena pod nebom danoga ljudima, u kojem bismo se mogli spasiti« (Dj. 4, 12.).

Krist je uistinu naš Kralj. Već je prorok Izaija gledao u budućnost i vidio Njegovo kraljevstvo, pa je napisao: »Dijete nam se rodilo. Sin nam je dan, na čijim ramenima počiva vladavina« (Izaija 9, 6.). Na tom istom Ga mjestu naziva prorok: »Knezom mira«.

Kad je arkanđeo Gabrijel donio Mariji blaženu vijest, da će postati Majkom Božjom, tada reče o Njezinu Sinu: »I dat će Mu Gospodin Bog prijestolje Davida, oca Njegova, i kraljevat će u domu Jakobovu uvijeke, i kraljevstvu Njegovu ne će biti kraja« (Luka 1, 32.).

Ovo je kraljevstvo poznavao u svijetlu milosti i Natanael. I kad je bio pozvan za apostola, Spasitelju se priključio i rekao Mu: »Učitelju, Ti si Sin Božji, Ti si kralj Izraelski« (Iv. 1. 49.).

Isus je i sam isticao pred vlašću, da je On kralj: »Onda Mu Pilat reče: Dakle si ti kralj? Isus mu odgovori: Ti govoriš (pravo): ja jesam kralj... ali kraljevstvo moje nije odavle, od ovoga svijeta« (Iv. 18, 36. —37.).

Po Providnosti Božjoj i Pilat je stavio povrh glave Isusove na križu natpis u latinskom, grčkom i hebrejskom jeziku: »Isus Nazarećanin, kralj židovski«. Stavio je natpis u ta tri po tadanjem svijetu poznata jezika, da sav svijet znade, da je: Krist Kralj.

Isus i izvršuje svoju kraljevsku vlast. Mi to svaki dan ispovijedamo u molitvi, kad molimo »Vjerovanje apostolsko«: »On sjedi s desne strane Boga Oca svemogućega«. U nebu se prigiblju pred Njim sva koljena. Sv. Pismo kaže: »Bog Mu dade ime, koje je nad svako drugo ime« (Fil. 2, 9.). I bogoslovi kažu, da su zbog toga i zli anđeli odbačeni, jer se nisu htjeli poniziti pred Sinom čovječjim na prijestolju Božjem.

Isus izvršuje svoje kraljevstvo i na zlatnom prijestolju naših oltara. Tamo pred Njim prigibaju svoja koljena dobri vjernici. I taj naš Kralj milosti tamo ima svoju riznicu. Iz nje obilno daruje svoje vjernike. A to je kraljevstvo tako silno i snažno, da ga ne mogu obuhvatiti crkveni zidovi. Ono s duhovnom silom izlazi na ulice, ceste i trgove. I ondje prisiljuje ljude, da padaju na koljena.

No to je siljenje milo i blago. I svojom blagošću osvaja svijet. Sam Spasitelj veli o zemaljskim vladarima: »Vladari naroda njima vladaju i zovu se milostivima« (Luka 22, 25.). Tako ne će da vlada Spasitelj. On hoće da bude pastir. Dobar pastir. On vodi svoje k spasenju, sreći, u život. Zato veli sv. Petar: »Jer bijaste kao izgubljene ovce, ali sad se obratiste k pastiru i biskupu duša svojih« (1 Petr. 2, 25.).

Spasitelj je biskup duša. To znači dušobrižnik, koji vodi, tješi i spasava. On doduše traži da se ljudi podlože Njegovu jarmu, ali On ga sam označuje slatkim i laganim: »Jer je moj jaram sladak i breme je moje lako« (Mt. 11, 39.).

On ne će kao kralj da vlada željeznom palicom. On hoće da sve k sebi s ljubavlju privuče, kad bude uzdignut sa zemlje (Iv. 12, 32.). On će samo onima pokazati svoje veličanstvo kao strašno gospodstvo, koji se otmu Njemu kao blagom vladaru. Njima će snažnim glasom doviknuti i zapovijedati: »Odlazite od mene!« (Mt. 25, 41.).

Njegovu kraljevstvu ne će biti kraja, jer Gospod Mu reče: »Ti si moj Sin, ja Te danas rodih. Traži od mene, dat ću Ti kao baštinu narode, zemlje i posjed do kraja zemlje« (Ps. 2, 7. 8.). I doista je tako. Židova imade doduše na svijetu oko 12 milijuna. Budista 130 milijuna. Hinduista oko 140 milijuna. Brahmanista oko 210 milijuna. Muhamedanaca oko 220 milijuna. Konfucijevaca oko 235 milijuna. Onih pak, koji u Krista vjeruju, imade ipak najviše. Katolika imade 300 milijuna. 170 milijuna protestanata. 110 milijuna pravoslavaca. U svemu dakle ima kršćana oko 580 milijuna.

I mi radosno prigibamo svoja koljena pred Kristom Kraljem. Njemu se predajemo. Njemu kličemo u sve dane sa svetom Crkvom: »Neumrlomu i nevidljivom Kralju vječnosti neka bude slava i čast uvijeke!« On je naš Učitelj i Kralj.

SVETA MISA

PRIPRAVA NA SV. PRIČEST

Obredi, koji slijede nakon pretvorbe, pripravljaju i svećenika i vjernike na svetu Pričest, koja je treći bitni dio sv. Mise.

Svećenik naime ponovno prinosi Ocu nebeskomu presvetu Žrtvu t. j. Isusa Krista molećiGa, da primi ovu čistu žrtvu, žrtvu svetu, žrtvu neokaljanu. Izrijekom kaže o toj Žrtvi: »Hljeb života vječnoga i kalež spasenja beskrajnoga«. Svećenik priznaje, da Bogu prikazujemo onu žrtvu, koju nam je On sam darovao. Zato moli, neka je primi kao što je nekoć primio žrtvu nedužnog Abela, žrtvu poslušnog Abrahama i žrtvu miroljubivog kralja — svećenika Melkizedeka. Ove starozavjetne žrtve najznamenitiji su pralici novozavjetne žrtve — krvave i nekrvne. Svećenik priznavajući se nedostojnim kao da traži nekoga, koji bi bio dostojan prenijeti ovu presvetu žrtvu na uzvišeni nebeski žrtvenik. A kad ne može naći nikoga, moli ponizno samoga Spasitelja, da je prenese, da se »svi, koji će uzblagovati presv. Tijelo i presv. Krv, napune svakog nebeskog blagoslova i milosti«.

Kad je Spasitelj žrtvujući se na križu umro, duša je njegova sašla u pretpakao, da utješi i spasi duše preminulih pravednika. Tako i svećenik i vjernici duhom silaze u čistilište. Svećenik naime prikloni glavu, sklopi ruke i ušuti. Sutećі moli za pokojnike. Ondje pate duše naših dragih pokojnika ginući od čežnje, da im pomognemo te dođu u nebesko blaženstvo. Svećenik sada iza pretvorbe moli za mrtve, kao što je prije pretvorbe molio za žive. Nikada se ne služi sveta Misa, a da se ne bi barem jedna duša spasila iz čistilišta! Pođi i ti, brate, i ti, sestro, na čas u čistilište. Tamo ćeš sigurno naći one, koje dobro poznaš, a kojima duguješ toliko zahvalnosti. Mi, koji smo živi i imademo u svojoj vlasti presv. Žrtvu »beskrajnog spasenja«, mi im možemo pomoći. Pomislimo ujedno i na svoju vlastitu smrt, koja je posve sigurna, i koja nam se približuje silnom brzinom! Molimo sa svećenikom, »da bi mogli poći s ovoga svijeta sa znamenjem vjere, i da otpočinemo u Kristu«.

ČESTA SV. PRIČEST

U prva crkvena vremena primali su svi vjernici, bili oni kojeg mu drago staleža, svaki dan sv. Pričest. »Ustrajali su«, veli sv. Luka u Djelima apostolskim, »u nauci apostolskoj i u zajednici lomljenja hljeba«, a na drugom mjestu: »Ustrajali su svaki dan jednodušno zajednički u hramu, a kod svojih kuća su lomili hljeb«. U sirijskom prijevodu stoji: »Lomili su posvećeni kruh«, t. j. sv. Pričest. U tom smislu veli Dionizije Areopagita: »U prvoj crkvi uzeli su učešća u sv. Pričesti svi, koji su prisustvovali konsekraciji, t. j. sv. Misi«. Papa Anaklet izdao je ovakovu odredbu: »Poslije Pričesti (svećenika) treba da se svi pričeste, koji ne žele, da se drže daleko od Crkve; tako su nalme odredili Apostoli, i tako se održava u rimskoj crkvi«.

Ovaj davni običaj svagdanje sv. Pričesti vladao je kroz više stoljeća. Tako kaže sv. Ciprijan: »Za ovaj kruh molimo svaki dan, da ne bismo bili razlučeni od Tijela Kristova mi, koji se s Kristom sjedinjujemo i svaki dan primamo hranu spasa«. Sv. Jeronim piše Pamahiju: »Znam, da je u Rimu običaj, da vjernici uvijek primaju Tijelo Kristovo«. Slično kaže i sv. Bazilije: »Svaki dan se pričešćivati i uzimati dionik Tijela i Krvi Kristove, lijepo je i veoma korisno«. Sv. Augustin spominje u listu na Januarija, da tog običaja u nekim krajevima Afrike pomalo nestaje, jer dok jedni pristupaju dnevno k stolu Gospodnjemu, drugi ne pristupaju.

Iz svega slijedi zaključak: Dnevna sv. Pričest uvedena je od Apostola, kroz stoljeća se nastavlja, istaknuti sv. muževi su je hvalili, a nikako zabranjivali. Ako je taj pobožni običaj tijekom vremena nestajao, dokaz je to, da je opadala ona velika revnost, koja je ispunjala srca prvih kršćana, ona velika kršćanska revnost, koja ih je nukala, da se potpuno odreknu svega zemaljskoga i da žive u najužem sjedinjenju s Bogom i među sobom.« Sv. Toma kaže: »U prvim vremenima Crkve, kad je vjerska revnost bila još u velikom cvatu, bilo je naređeno, da se vjernici svaki dan pričešćuju. Kako je ta pobožna revnost jenjala, odredio je papa Fabijan, da se vjernici, ako ne češće, a ono najmanje triput u godini pričeste, i to o Uskrsu, o Duhovima i o Božiću. Kasnije opet, kad su se ljudi još više otuđili od Boga i ljubav kod mnogih ohladila, naredio je papa Inocent III., da se kršćani moraju najmanje jedamputa u godini, i to o Uskrsu, pričestiti.«

U šesnaestom stoljeću Tridentinski sabor veli: »Sveti ovaj Sabor želi, da se kod svake sv. Mise vjernici nesamo duhovno, nego i uistinu pričeste«, a Rimski katekizam, koji je sastavljen po nalogu istoga Sabora tridentinskoga, određuje izričito: »Župnicima se stavlja na srce, da vjernike često sjete, da jednako, kaošto smatraju potrebnim, da svaki dan primaju tjelesnu hranu, ne zanemare po ovom svetom Sakramentu pribaviti svojoj duši svaki dan nove hrane.«

Treba li dakle, da se svi kršćani bez razlike svaki dan pričešćuju? O tom piše sv. Toma: »Primanje ovog sv. Sakramenta možemo promatrati s dva gledišta. Prvo s gledišta samog Sakramenta, da on djeluje u ljudima spasonosno. Bilo bi dakle od koristi, da ga ljudi primaju svaki dan. Drugo s gledišta primatelja. Ovaj treba da ima veliku pobožnost i strahopoštovanje, da se može približiti ovom sv. Sakramentu. No kako kod mnogoga ovo manjka, ne bi mu bilo korisno, da svaki dan pristupa sv. Pričesti, nego onda, kad se za nju dostojno pripravi.«

MALI BOŽIĆ

Prije nekoliko desetaka godina odveli me u Karlovac u prvi razred gimnazije. Mnogu sam suzu prolio za blagopokojnom mi majkom, poljima, pastirima, stadom i seoskom slobodom. Kujan i listopad bili su za mene vječnost. Teško sam iščekivao onaj blagdan, koji mi je ostao u duši kao jedan od najsvečanijih dana. Čežnja za domom i mojima toliko je narasla u mom srcu, da sam uoči Svih Svetih prevalio pješke 18 kilometara da budem na taj veliki dan sa svojima i na svome.

Naš katolički narod naziva »Sesvete« malim Božićem. To je naime do nedavno bila prva veća svetkovina poslije Petrova i Velike Gospe. Naknadno je došla svetkovina Krista Kralja. Ali ipak ostaje na »Sesvete« ono staro vrlo svečano i sveto raspoloženje.

1. studenog znade biti turoban jesenski dan. Ono, što mu daje veselost i veliku privlačivost, jest upravo blagdan Svih Svetih. Neka tajanstvena i svijetla zraka s neba rasvjetljuje u našoj duši uvjerenje, da imade drugi svijet. U njemu borave i živu toliki naši znanci. Oni su prije s nama bili. Na ovoj istoj zemlji. A sada uživaju nebeske radosti.

Drugi je to svijet. Tamo nema ureda. Banaka. Zanata. Poljoprivrede. Ni kupovne robe. Ni autobusa. Ni motora. Ni osiguravajućih zavoda. Ni sporta. Ni kongresa. Ni sjajnih pogreba. Ali ima život. Nastavak života. Drukčiji život. Ili sa svijetom Svetih. Ili s odbačenim dušama.

Svi Sveti! To je glas s onoga svijeta. Tih. A ipak prodoran. Gore srca! Gore u zemlju proslavljenih! U zemlju Svetaca!

Od svjetskoga rata časti se posvuda grob »Neznanog junaka«. Jedan sa one mnoge, za koje ne znamo, gdje ih je i kada orkan svjetskoga rata zahvatio, uzvitlao i zameo.

Ova je misao lijepa. Ali nije nova. Kao što nije ova ni »minuta šutnje« za pale junake. Katolička Crkva časti majčinski i napose već tisuću godina svoje nepoznate junake. Svi Sveti su blagdan »Nepoznatih junaka Božjih«.

To je blagdan mnogih milijuna, koji nemaju svoga mjesta u kalendaru niti ga mogu imati, jer su nepoznati.

To je blagdan, koji je upalio plamen sjećanja na proslavljene junake u srcima milijuna i milijuna živih i vjernih kršćanskih srdaca.

To je blagdan ne samo bogobojazne i zahvalne šutnje, nego još više srdačne i pobožne molitve.

Mi zahvaljujemo našoj Crkvi, što nas je na blagdane, pa i na dan Svih Svetih naučila na svetu šutnju ispunjenu molitvama.

Ovo je i obiteljski blagdan.

U posljednje vrijeme osnivala su se naveliko razna katolička društva među vjernicima.

Ali jedno ne smijemo zaboraviti, da od početka kršćanstva postoji jedno jedinstveno društvo, koje se zove »Zajednica (općinstvo) Svetih«. To je tročlanstvena zajednica. Ona je mjesno odijeljena. Spaja je zajednička veza: Isus Krist. Trostruka je ta Crkva: slavna u nebu, trpeća u čistilištu i vojujuća na zemlji.

Na dan Svih Svetih ima svoj dan »slavna Crkva u nebu«. »Vojujuća Crkva« čeznutljivo podiže svoje oči sa zemlje prema slavnoj Crkvi na nebu, svijesna si, da je s njom nerazdruživo povezana.

Slavna Crkva na nebu, koju sačinjavaju svi Sveti, jest preobražena straža božanskoga Kralja. Oni unilaze i izlaze u nebesku kraljevsku palaču, slave Kralja i nas zagovaraju kod nebeskoga Vladara.

Imademo li s njima vezu? Imamo. Još veće veze imamo, nego li prije, dok su i sad sami bili u našim redovima. Onda je i njihovu dušu okruživao tjelesni ogrtač, teški gotovo poput olova.

Sada su oni slobodni. Oni žive u Bogu i u Bogu su nama neizrecivo blizu. Mi ne trebamo radijskim valovima slati svoje glasove u daleku daljinu, da ih tek tada zamijete tamo postavljeni Sveci. Njihova je duša u Bogu preobražena pa nas čuje. I s ljubavlju se priklanja k nama. Kao da nam su oči »gledaju« i »rukama nas dodiruju«. Ako na to mislimo, kako li je tada sasvim drukčija naša molitva!

Ono, što vrijedi za ove sasvim velike svete Junake, vrijedi također i za malene. Vrijedi za naše drage pokojnike. I oni su nam sada bliže, nego su bili prije. Oni čitaju u Bogu, kao u kakovoj knjizi, sve naše duševne i tjelesne potrebe. O kad bi oni smjeli, da nam objave svoju blizinu!

Ovo je doista jedna jedinstvena zajednica, pa stoga je blagdan Svih Svetih zaista obiteljska svečanost. A jer smo jedna obitelj, onda znademo da se članovi dobre obitelji najpripravnije među sobom pomažu. Zato je i nama osigurana pomoć i zagovor Svetaca kod nebeskoga Oca, kadgod se na njih obraćamo i njima se molimo.

Engleska kraljica Elizabeta (1558.—1603.) uredila je konačno anglikansku (protestantsku) crkvu u Engleskoj. Svoju suparnicu Mariju Stuart, kćerku škotskog kralja Jakoba V. dade pogubiti godine 1587. I kad su je vodili na smrt, zamolila je, da joj dadu katoličkoga ispovjednika. Nisu joj dali. Nudali su joj anglikanskoga svećenika, koji ju je nagovarao na odpad od katoličke Crkve. To je ona odlučno odbila. Rekla je: »U katoličkoj sam Crkvi rođena i uzgojena. U katoličkoj vjeri hoću i da umrem. Nikada ne ću istupiti iz toga crkvenoga općinstva (zajednice)«. Tu su naime vjernici u ljubavi udruženi s onima, koji su već stigli u vječnost. Oni se mole i traže zagovor Svetaca. A osim toga prikazuju svoje molitve i sv. Mise i za siromašne duše u Čistilištu.

Ova zajednica sa svim Svetima i dušama u Čistilištu i nas neka napunja najvećim utjehama i nadama. I drži na dobrom putu u ovom zemaljskom životu.

KRALJ NEBA I ZEMLJE

Kristov dolazak na svijet veliki je dokaz Božje ljubavi, koja je donijela spasenje nevoljnicima. Božji Sin, naš Otkupitelj, primio je ne samo čovječji lik, nego i sve tegobe čovječjeg života, sve stradanje, i ono najveće, koje se završilo žrtvom na Križu. I sam početak Isusova života na zemlji obilježen je patnjom. Marija, prečista Majka, luta s Josipom i traži dom u Betlehemu, gdje će se zakloniti, a nigdje ne nalazi zaklona. Isus se rađa u štalici, a krvoločni Herod otima i ovaj skromni kut svetoj Obitelji, i oni bježe u Egipat, da spase Isusa pred smrću, koju mu vladar priprema. Okrutnost zaslijepljenih silnika snuje Isusovu propast već tada, kada je još bio maleno dijete. Vijenac trpljenja slazi na Njegovu glavu već u prvim danima života. Trnje ljudske zloće zabada se u Njega do kraja. A ipak, kako je dobar, kako blag i strpljiv, kako je pun ljubavi, naš Gospodin, koji poznaje sve misli i sve nakane, svu srdžbu i zavist i bijedu oko sebe! Kako je ponizan On, kralj u vječnosti, a brat i prijatelj svih siromašnih, svih progonjenih, svih ožalošćenih. Kako je bliz On, Najveći i Najmudriji, našem srcu, našim borbama i molitvama — kako je drugačiji, nego što su bili vladari, udaljeni od bijednika, slijepi i gluhi za njihove zazove. Kristova je vlast osnovana na ljubavi i ne pozna nikakove mijene, već ostaje jednaka zauvijek. Uzalud je opačina mislila, da Njega ponizi, uzalud je željela, da Njega zagorči i skrene s određena puta. Rasula se moć Isusovih progonitelja, a neizbrisane ostadoše Njegove stope na ovoj zemlji, i blagoslovljene staze, kojima je prolazio svijetom.

SVI SVETI

1. XI. 1949

Mjesto Poslanice čita se iz knjige Otkrivenja sv. Ivana (7,2—12): U one dane vidio sam ja, Ivan, drugoga anđela, koji je ulazio s istoka i imao je znak Boga živoga. I četvorici anđela, koji su imali škoditi zemlji i moru, poviče jakim glasom: Ne škodite ni zemlji ni moru ni drveću, dok ne označimo sluge našega Boga na njihovim čelima. I čuo sam broj označenih sto četrdeset i četiri tisuće..., Zatim sam vidio veliko mnoštvo, koje nije mogao nitko prebrojiti, od svih naroda i plemena i puka i jezika, gdje stoje pred prijestoljem, obučenih u bijele haljine i u svojim rukama drže palme. I klicali su jakim glasom: Spas našemu Bogu, koji sjedi na prijestolju, i Janjetu. I stajali su oko prijestolja svi anđeli i starješine i četiri životinje. I pali su na svoja lica pred prijestoljem i poklonili se Bogu u vijeke vjekova. Amen.«

Sv. Evanđelje govori o osam blaženstava (Mat. 4,1—12): »U ono vrijeme vidje Isus mnogo naroda, uspne se na goru, i kad je sjeo, pristupiše Mu njegovi učenici i poče ih poučavati: Blago siromašnima u duhu, jer je njihovo kraljevstvo nebesko. Blago krotkima, jer će oni naslijediti zemlju. Blago žalosnima, jer će se utješiti. Blago onima, koji gladuju i žeđaju pravde, jer će se nasititi. Blago milosrdnima, jer će postići milosrđe. Blago čistima u srcu, jer će Boga vidjeti. Blago mirotvorcima, jer će se zvati sinovi Božji. Blago progonjenima radi pravde, jer je njihovo kraljevstvo nebesko. Blago vama, kad vas radi mene budu proklinjali i progonili i lažno govorili svako zlo protiv vas. Radujte se i veselite, jer je obilna vaša plaća na nebu«.

Pouka: Ovo je put, kojim može svatko doći do kreposnoga života i do nebeskoga kraljevstva. Ne košta puno, osim čvrste volje i ustrajnosti. Ispitajmo se, koje od gornjih blaženstava nama manjka. Nastojmo da malo pomalo usvojimo sva, da i mi dođemo u mnoštvo sviju Svetaca na nebu.

PODLISTAK

TELEFON TEREZIJE MARTIN

Časna sestra M. E. iz Chicaga (Čikaga USA) napisala je ovaj istiniti događaj, koji je donio češki list Neděle 12. X. 1947.:

U četvrtak, 2. lipnja god. 1932. upotrijebila sam iza večere čačkalicu, ali ta se slomila i veliki komad ostao je u gornjoj čeljusti. Imala sam bolesne desne, ćutjela sam cijelu večer bol tako nisam posvetila tome pažnje. Drugi dan je bio prvi petak u mjesecu, i mi smo o polnoći obavljale zajedničko klanjanje pred presvetim Sakramentom. Tokom molitve bol je bila sve veća. Kad sam se vratila u ćeliju (sobicu), nisam uzela lijek, jer sam htjela ići ujutro k sv. Pričesti. Legla sam, ali nisam mogla zaspati. Iza nekoga vremena, videći, da ne ću moći nikako zaspati, otvorila sam svjetlo i moj pogled je pao na sliku sv. Terezije od Djeteta Isusa, koja je visjela pod križem. Poluglasno sam kazala:

— »Sveta Terezice, ja znam, da je Tvoj zagovor moćan. Obraćam se na Tebe s prošnjom, da zaspim. Ti znaš, da sutra u školi moram nekoliko sati podučavati.«

Zaspala sam. Ujutro sam išla k starješici samostana, da joj kažem, što mi se dogodilo, i kakovu sam imala noć. Časna me je majka poslala k sestri bolničarki. Ova mi je pregledala usta i kazala:

»Ne smijemo izgubiti niti trenutak. Odmah moramo ići k liječniku Bushu (Bušu), zubnom kirurgu.«

Za jedan sat bile smo na mjestu. Znale smo, da ordinira danomice od devete ure, a nije nam niti na um palo, da ga ne ćemo naći kod kuće. Kako smo se iznenadile, kad su vrata njegove ordinacije bila zatvorena. Sestra bolničarka veoma se uznemirila, tukla je po vratima, ali sve uzalud. Pozvonile smo i u susjedstvu, gdje je stanovao liječnik Plant. On nam reče, da doktor Bush petkom ordinira tek od 11 sati. Kad sam to čula, zavrtjelo mi se u glavi. Još dva sata čekati, a boli su već sada nesnosne.

Sišle smo iz drugog kata vrlo zabrinute, jer je najbliži zubni liječnik bio jedan sat udaljen. Ali dolje na vratima susrele smo doktora Busha.

»Što ste tako uranile, časne sestre?« — pitao nas je prijazno.

»Baš sada, gospodine doktore, htjele smo u Vašu ordinaciju«, odgovori sestra bolničarka, »ali doktor Plant nam je kazao, da u petak izvanredno ordinirate tek od 11 sati«.

»Dobro Vas je uputio doktor Plant. Svakog petka imam praktične vježbe na klinici. Danas sam ih iznenada morao prekinuti, jer mi je telefonirala nekakova Terezija Martin, da joj je ostala čačkalica u desnima, i da je to veoma boli. Molila me, neka odmah dođem i tako sam sada već ovdje.«

Začudile smo se, da se nekoj djevojci to isto dogodilo kao i meni, jer ime, koje je baš izgovorio, nije nas iznenadilo. U Chicagu je više žena, koje se tako zovu.

Bojažljivo sam kazala liječniku, da i ja imam veliku bol u ustima. Ljubazno nas je pozvao u ordinaciju i kazao:

»Možda ću s vama, časne sestre, biti gotov prije nego dođe gospođica Martin.« I dodao šaljivo: »Sigurno ima mnogo čačkalica, da ih je tako lomac.«

Kad sam otvorila usta, odmah se uozbiljio i kazao:

»Kako ste mogla, sestrice, tako dugo čekati? Tu je već opasno otrovanje. Učinit ću sve, što je u mojoj moći, ali se bojim, da je već kasno.«

Iza takove diagnoze, oćutjela sam nekakav osobit, neprotumačiv osjećaj.

Trud liječnikov trajao je dosta dugo. Iza operacije smo se još malo razgovarali i zahvalivši se pošle kući.

Terezija Martin nije došla. Malo nas je to začudilo, ali niti sestra bolničarka, niti ja nismo se sjetile svete Terezije. Naravno, sestra bolničarka mi je kazala, da je to sve Srce Isusovo tako uredilo, da bih imala pomoć.

I tako sam bila neizmjerno zahvalna dragomu Bogu za ovu pomoć, koju mi je u zadnjem trenutku poslao.

Kod kuće sam izvadila iz kutijice relikviju svete Terezije, moleći je, da mi pogibao prođe. Sada mi je tek došlo na pamet, da se i sveta Terezija zove Martin.

Je li to možda bila ona? Ne, to nije moguće, i brzo otjeram ovakove misli, kao kakvu grješnu napast.

Pod večer je došla sestra bolničarka, da me njeguje po liječničkoj uputi. Govorila je, da je veoma znatiželjna, da li je došla Terezija Martin k liječniku Bushu.

»Telefonirajmo, i doznat ćemo«, predložila sam. Učinila sam to bez oklijevanja. Kako silno je naše srce zakucalo, kad je rekao kirurg kasno, da dosada nije došla.

Iza nekoliko dana smo opet pitale. I opet je bio isti odgovor.

Onda već nismo sumnjale, da je to »djelo« sv. Terezije! Od onoga se dana nisam u mislima niti za trenutak rastavila s mojom dragom Karmeličankom iz Lizjea!

MOLITVA

Gospodine, valovi pokrivaju našu lađu, koja plovi uznemirenim morem života.

Oluje nadolaze i mi nazivamo pomoć, jer Ti kao da spavaš, a mi se plašimo, što se ne obaziraš na nas.

Zovemo Te, Gospodine, da ne poginemo u oluji, a Ti ustaješ i koriš naš strah i naše sumnje.

Ti zapovijedaš oluji i moru i tišina smiruje valove. Tebe slušaju razbješnjele sile prirode, pred Tobom uzmiče opasnost smrti.

Zašto se plašimo, kada si Ti u našoj lađi?

Zašto strepimo pred olujom, kada je Ti stišavaš?

Zašto smo malovjerni, umjesto da vjerujemo u Tvoju snagu, Gospodine?

21. NEDJELJA PO DUHOVIMA
30. X. 1949.

Sv. Misa počima ovako: »Na Tvojoj volji, Gospodine, sve je postavljeno, i nema toga, tko bi se mogao protiviti Tvojoj volji, jer Ti si učinio sve, nebo i zemlju i sve, što se u opsegu neba sadrži. Ti si Gospodin svemu. Blago onima, koji su čista života, koji žive po zakonu Gospodnjemu.«

Sv. Pavao apostol poziva u Poslanici Efežanima (6,10—17), da se spreme na borbu protiv zloga duha. »Braćo! Jačajte se u Gospodinu i u Njegovoj silnoj jakosti. Obucite se u oružje Božje, da možete stajati protiv đavolskih zasjeda. Jer se mi nemamo boriti protiv tijela i krvi, nego protiv knezova vlasti, protiv svjetskih upravitelja ove tame, protiv duhova zlobe u zraku. Zato uzmite Božje oružje, da se možete oduprijeti u zli dan i održati se, pošto ste sve svladali. Budite dakle jaki. Neka vaši bokovi budu opasani istinom, obučeni u oklop pravde, noge obuvene spremnošću na evanđelje mira. U svemu pak uzmite štit vjere, kojim ćete moći pogasiti sve vatrene strijele nečastivoga. Uzmite i spasonosnu kacigu i duhovni mač, koji je riječ Božja.«

U sv. Evanđelju (Mat. 18,23—35) pripovijeda Isus priču o kralju, koji je oprostio veliki dug svojem sluzi, a ovaj je bio nemilosrdan svojem dužniku. »U ono vrijeme reče Isus učenicima svojim ovu priču: Nebesko je kraljevstvo kao kralj, koji je htio urediti račune sa svojim slugama. I kad počne obračunavati, dovedu mu jednoga, koji mu je dugovao deset tisuća talenata. A jer nije imao da plati, zapovjedi njegov gospodar, da prodaju njega i njegovu ženu i djecu i sve, što je imao, i da se isplati dug. Nato taj sluga padne na koljena i zamoli ga: Strpi se sa mnom, sve ću ti isplatiti! A gospodar se smileva tomu sluzi, otpusti ga i oprosti mu dug. A kad taj sluga izađe, nađe jednoga od svojih drugova, koji mu je dugovao sto dinara. I uhvati ga, poče ga daviti govoreći mu: Plati, što si dužan! I njegov drug pade na koljena i molio ga je: Strpi se sa mnom, sve ću ti isplatiti! Ali on nije htio, nego pođe i baci ga u tamnicu, dok ne isplati dug. A kad su njegovi drugovi vidjeli, šta se događa, bilo im je žao, odu i jave svomu gospodaru sve, što se dogodilo. Tada ga njegov gospodar pozove i reče mu: Zli slugo, jer si me molio, oprostio sam ti dug. Nije li dakle, trebalo, da se i ti smiluješ svome drugu, kako sam se i ja smilovao tebi? I rasrdi se njegov gospodar i predade ga mučiteljima, dok ne isplati svega duga. Tako će činiti i moj nebeski Otac vama, ako svaki od sveg srca ne oprostite svome bratu.«

Pouka: Pitajmo se, kako je sa mnom. Imam li ja na koga mržnju ili gojim li kakovu osvetu? Oprostit ću svima. Koliko li je puta meni Gospodin oprostio. I koliko puta će mi još oprostiti! Nastojat ću biti Njemu sličan u velikodušnosti!

SLUGA BOŽJI BISKUP LANG

Na blagdan Sviju Svetih ove godine navršava se 25 godina, kako su zvona naše katedrale navijestila smrt biskupa dra Josipa Langa. Sa svih se strana cijele domovine ponavljao isti glas: »Umro je sveti biskup Lang!« Umro je u 6¾ sati ujutro na dan Sviju Svetih, da s nebrojenim četama blaženika pjeva pjesmu pred prijestoljem Boga i Neokaljanoga Jaganjca. Umro je u prvu subotu u mjesecu vjeran sin preslavne Kraljice Sviju Svetih. Umro je iza sv. Pričesti pravi ljubitelj Svetootajstvenoga Isusa, vjerni prijatelj Njegova božanskoga Srca. I sv. Crkva se zavila u crninu. Ali je ponosno svoje čelo digla prema nebu i sa suzama hvalila svemogućem Milosrđu, što je tijek svoj pobjedonosno završio njezin najponizniji sluga. Kroz četiri dana tiskale su se oko njegova odra neprestane povorke ljudi, da ga još jednom vide, da mu se pomole, da ponesu od njega kakvu uspomenu. Lice je njegovo bilo kao lice anđela. Na njegov pogreb dne 4. XI. 1924. sabrao se cijeli episkopat s nebrojenim tisućama naroda. To je bio veličanstven triumf ovoga velikana kreposti. Dne 8. XI. 1925. bio je prenešen u grobnicu crkve sv. Marije, gdje se i sada nalazi s desne strane velikoga oltara.

Dr. Josip Lang rodio se 25. I. 1857. od oca Karla i majke Marije u Lepšiću kraj Ivanićgrada. Pučku školu je polazio u Jastrebarskom, a gimnaziju u Zagrebu. Filozofske i bogoslovske nauke svršio je u Rimu. Prvu je sv. Misu prikazao u Nadbiskupskoj kapelici, gdje je i ležao mrtav na odru. Bio je kapelan u Zlataru, duhovnik u bolnici Milosrdnih sestara u Zagrebu. Kroz 15 godina bio je duhovnik, kateheta i profesor na njihovoj preparandiji u Frankopanskoj ulici. Od god. 1912. do 1915. kao kanonik bio je katedralni župnik u crkvi sv. Marije. Dne 18. travnja 1915. bio je posvećen za pomoćnoga biskupa.

Sluga Božji odlikovao se svetačkim životom već od rane mladosti. Bio je sjajnim uzorom u svim svećeničkim krepostima. Najveća je njegova krepost bila ljubav prema Bogu i djelotvorna ljubav prema bližnjemu. Iz ljubavi prema Bogu posvetio je svoj život uzvišenoj svećeničkoj službi i velikodušno preuzeo sve njezine terete i teškoće s junačkim samoprijegorom. U svojoj je svetoj čistoći sjao kao anđeo u tijelu. Žar se njegove ljubavi razlijevao u njegovim prekrasnim propovijedima. Njegove su riječi prodirale u dubine duše. Čovjeka je nešto stezalo u grlu i s najvećim naporom morao se svladavati, da ne provali u gorki plač pokornika Petra iza izdaje svoga Učitelja. Propovjednikova ljubav zapaljivala je duše ljubavlju, koja sve saziže, sve diže, sve briše, sve čisti.

Njegov saobraćaj s bližnjim bio je pun neizrecive blagosti, finoće i prijaznosti. U svakom je svom bližnjem Sluga Božji gledao samoga svojega ljubljenoga Spasitelja. U njegovoj ljubežljivosti dao nam je milosrdni Bog osjetiti predokus one ljubavi, kojom se međusobno ljube blaženici u nebu. Besprimjerni je bio njegov osjećaj ljubavi i milosrđa prema siromasima, bolesnicima, prema grešnicima i prema svetim dušama u Čistilištu. Nikada ga nitko nije zamolio za pomoć, a da je on ne bi dao. Sa sebe je svukao i cipele i odijelo i dao siromaku. Sve je razdijelio sirotinji, štogod je imao.

Velik je bio naš Sluga Božji u poniznosti. Sva je njegova pojava bila utjelovljena poniznost: u mislima, u nastupu, u držanju, riječima, u odijelu, u svemu. Njegova je poniznost najvećma sjajila baš onda, kad je u svečanom biskupskom ruhu prolazio ispod svodova katedrale k oltaru Božjem i služio svečanu biskupsku sv. Misu. Sav se predao svetim obredima. S dirljivom sabranošću i strahopočitanjem služio je uvijek sv. Misu. Svaka je njegova kretnja odavala živu svijest, da nitko, pa ni Anđeo, nije dosta dostojan, da Neokaljani Jaganjac preko njegovih usana izgovara svemoguće riječi: »Ovo je Tijelo moje! Ovo je Krv moja!«, da Ga u svojim rukama drži i na svojim grudima nosi.

U dodiru sa Slugom Božjim, pa i najkraćim, svatko je odmah osjetio, da se sam Bog udostojao u njemu izabrati svoj omiljeni stan, da po njemu pokazuje ljudima svoju ljubav, svoju dobrotu, svoje milosrđe, da po njemu sve k sebi zove i privlači.

Sluga Božji je svoju svetu dušu sam najljepše prikazao u svojoj divnoj knjizi »Život i rad Msgra Dra Matije Stepinca«, kojega je smatrao »najsjajnijim svećeničkim draguljem«, »najvjernijim službenikom Krista Gospodina«, svojim duhovnim vođom i učiteljem.

Molimo, molimo s velikim pouzdanjem presvetu Djevicu Mariju, veliku Posrednicu svih milosti, da Bog čudesima uzveliča svojega vjernoga slugu, da zasja svetačkim sjajem s naših oltara, na čast i slavu Božju, a nama na pomoć i zaštitu, radost i spasenje!

NAŠI PRIJATELJI U NEBU

Najveći primjer kršćanske savršenosti je Bog-čovjek i uvijek će važiti staro načelo: kršćanin je drugi Krist!

No ovaj uzor je nama nešto visoko, nedostiživo. Bog u svojoj ljubavi daje nam stoga primjere svetaca, da se idući za njima — približimo Isusu.

Nasljedovanje svetaca je nama moguće. Sveci su bili ljudi kao i mi. I oni su imali tijelo, koje se borilo protiv duha. I oni su imali svoje naklonosti, trpjeli napasti, svijet ih je vabio kao i nas i iskušavao ih možda više nego i nas. I oni su se morali boriti. Ali oni su surađivali s Milošću Božjom i zato su pobijedili.

Nasljedovanje svetaca je nama od koristi. Tisuću dobrih riječi nema takovog učinka kao jedan dobar primjer.

Među svecima naći će svaki stalež svoj uzor: zanatlije imaju sv. Josipa, ratari sv. Izidora, vojnici sv. Sebastijana, udovice sv. Moniku, supruge sv. Franjicu Rimsku, kućne pomoćnice sv. Notburgu, sv. Zitu i sv. Kristinu. Među blaženima imamo u novije vrijeme liječnika dr. Moscatija, sveučilišnog profesora Contarda Ferrinija, tvorničkog radnika Mac Talbota, radnicu Margaretu Sinclair, ženu radnika Anu Mariju Taigi, svetu djecu Vida de Fontgalanta, Anu Guigne i t. d.

Među svecima naći ćemo ljudi raznih ćudi. Zato može svatko izabrati svoj uzor sa sličnim borbama i poteškoćama.

Sv. Klement Hofbauer morao se boriti sve do svoje starosti sa srditošću i naglošću. Sv. Franjo Saleški bio je ugnjljive naravi i, kako je sam priznao, morao se protiv toga boriti nekoliko godina, da postane onako miran, kakvemu se mi danas divimo. Sv. Alojzije bio je po svojoj naravi ponosan i bila mu je najveća žrtva ispovijedati se. Sv. Filip Neri bio je uvijek raspoložen za šalu i dosjetku. Sv. Gabrijel Possenti bio je u mladosti dobar, ali veoma tašt. Morao je imati odijelo po najnovijem kroju, cipele po modi, kosu uvijek lijepo počešljanu i namirisanu, rado je plesao, a evo — postao je svetac, kad je sve to svladao.

Svatko može naći među svecima svoj uzor i nasljedovati ga.

NA PRAGU MRTVOG GRADA

Uvijek kada nemirno ljudstvo, bukom i vrevom izlazi iz tramvajskih kola na pragu Mirogoja, u sjeni obrisa dalekih bijelih križeva visoko na brijegu, i umornih kipova staroga groblja pokraj Arkada, uvijek u tim časovima osjećamo strahopoštovanje stupajući prvim korakom u Mrtvi Grad. Križamo se pred kapelicom Krista Kralja, koja utjelovljuje stotine i hiljade vrelih molbi za spas neumrlih duša, na pragu Mrtvog Grada. Molimo i za pobjedu živih u borbi za širenje Slave Božje.

Danima posjećujemo posljednji zemaljski stan, grobove naših milih i dragih. Plamen žive vjere titra na grobovima umrlih. Žarke molitve lete u nebo Gospodu Bogu, Stvoritelju Neba, Zemlje i ljudi, Gospodaru živih i mrtvih. Oči nam se rose suzama na naprasnu pomisao, da nikada više ne ćemo ugledati milo nam lice ljubljenih roditelja, braće i sestara, nikad neprežaljenih supružnih drugova i naših potomaka, koji trunu u crnoj zemlji. Naše molitve nas okrepljuju u žarkom vjerovanju, da dobre i plemenite duše naših pokojnika živu i već su uvedene u Slavu Božju, gdje uživaju sve radosti drugog boljeg i ljepšeg svijeta.

Nema dugo, da je umrla jedna mlada i puna radosti života, dobra i vjerna žena, u dvadesettrećoj godini života. Pod srcem je nosila blagoslovljen plod ljubavi. Za nj je kao prava kršćanka radije žrtvovala svoj život, nego da uništi njegov kao ubojica svoga vlastitog čeda. Velika i kršćanska žrtva!

Gospod Bog se udostojao izbaviti je zemaljskog života i pozvati njenu plemenitu dušu u drugi, bolji svijet. Kao prava kršćanka i materinska žrtva zaklopila je svoje divne oči, koje su sjale i u lijesu, pune dobrote, blagosti i žive vjere, da joj se plemenita duša preselila u Život Vječni... Slomljen sam fizički, neizmjernim bolom u duši, ali ponosan na njezinu žrtvu Majčinstva. Kad se nađem pred njezinim grobom, ljubim križ s imenom Mirna, i živo osjećam, da je njezina duša spašena i nalazi se pod okriljem Svevišnjega, za kojega se načela žrtvovala.

O, Gospode Bože, zahvaljujem Ti iz sveg srca da si mi prosvijetlio razum i dao mi za suprugu pravu katoličku dušu, čija vjera i čije misli ostaju besmrtne i neizbrisive u nutrinji mog duha.

A danas, kada lutam puteljcima Mrtvoga Grada, molim se žarko Tebi, o Bože, osjećam i u tom času, kada idem sam, fizički slomljen neizmjernim bolom u duši i patnjom supruga, Tvoju neizmjernu milost. Razmišljam na svakoj stopi Mrtvog Grada, tajnu života i živu vjeru kršćanske smrti, koja je most u Novi Život Vječni...

Kada slušam riječi svećenika u Božjem hramu, kada prolazim rijekom uzavrelog ljudstva u živom zemaljskom gradu, svijestan sam poniznosti i prolaznosti tijednih zemaljskih ljudi. A ljudski život sa svim svojim nadama, radostima, bolovima, ljubavi i strasti nije ni spomena vrijedan, ako zemna žrtava za Kristova načela, koja poput Damoklova mača, lebde nad likovima prolaznika živoga grada, ako nisu izvršili pripravu za Božji sud. Na nj se živo sjećamo, na pragu Mrtvog Grada i osjećamo svu težinu i odgovornost za našu dušu, koja živi usađena u oklopu našeg grešnog ljudskog tijela.

—o—

PAPINSKI POSLANIK U INDIJI. — Početkom rujna stigao je u Nove Delhe, glavni grad Indije, novoimenovani papinski internuncij Mgr. Alojzije Raimondi. Kako smo već javili u našem listu, Indija, koja je lanjske godine postala samostalna suverena država, uspostavila je diplomatske odnose sa Sv. Stolicom, i indijski poslanik je već nastupio svoju dužnost u Vatikanu.

NA DRAGOM GROBU

Blagdan Svih Svetih i Dušni dan uvijek su tužni: tad najviše mislimo na drage, koje smo izgubili.

I Marija je mislila na mrtvu majku. Isplela je vijenac i odnijela ga na njen grob. Studeni vjetar šumorio je okićenim grobovima, gasio nezaštićene svijeće, probijao se kroz odijela ganutih posjetilaca i požurivao ih, da se što prije vrate kući. Marija odluči odoljeti hladnoći barem toliko, da se ne da otjerati, da bude ustrajna i sabrana. Toliko je dana u godini posvećivala izvanjskom životu i vidljivim potrebama, a ovo je dan mrtvih i svetih, pobjede duha nad materijom, slavlje najuzvišenijih vrednota.

Majka ... mrtva? pomisli u sebi, navre joj suza, ali već se stade nizati sjećanje na sve ono, što joj je majka pružala u životu. Bile su to vrline katolikinje, koja je crkvu smatrala čuvarom sirotinjskih suza, toplom utjehom žalosnih, rasvjetljenjem svakoga koraka. Zato su molitve majke bile nesebične, iskrene. Ona je darovanu Božju milost pronosila životom i grijala bližnje blagom evanđeoske riječi.

— Nosila je u sebi blago svetih — sasja misao u Marijinoj svijesti, i umjesto bola i tuge, ona osjeti blagi mir. Osjeti život.

Neka znanica povuče Mariju za rukav.

— Što stojiš tako dugo? Već je blizu jedan sat, što sam prolazila ovuda ... pa još sada stojiš.

— Lijepo mi je.

— ??

— O, i te kako lijepo! Bog je tako dobar, što mi je omogućio, da mislim na Njega. Duša moje majke živi u Njemu i s Njime.

— Pa što ti je to? pomakne rukom kao da bi htjela pokazati na veliko polje grobova.

— Što je to nego opomena živima, da treba živjeti za život. Kad bih držala, da je ovo konačni završetak, ne bi imalo smisla paliti ovdje svijeće, uopće dolaziti ovamo. Kome? U koju svrhu? A ipak svi dolazimo, usprkos svim razlikama, kao što ćemo svi, upravo svi mi, biti jednog dana pod takvim grobnim poljem.

Marija osjeti nagli stisak ruke i žurno udaljivanje koraka. A kad se je sama tog dana vratila kući i ponovila Očenaš, bilo joj je opet lijepo. Ljepote mira raspjevale se njenom dušom, koja je na grobu majke osjetila smisao dana, smrti i Vječnosti.

POMOZIMO DUŠAMA U ČISTILIŠTU

Sv. Hedviga gojila je veliku ljubav prema sužnjima. Posjećivala ih i slala im hranu, da se okrijepe. Koji put im je darovala svijeće, da se u tami tamnice tješe Božjim svijetlom. Koliko bijednije su duše u tamnici Božje pravednosti. Ako ih ne možeš osloboditi iz okova pokore, užeži im barem svijeću upaljenu na vječnom svijetlu Božjega milosrđa.

Pomozi! Imat ćeš sam od toga utjehu.

»Ako ponudiš gladnomu što imaš, i nasitiš nevoljnika, onda će zasjati tvoje svijetlo u tami i mrak će tvoj biti jasan kao o podne. Vazda će te voditi Gospodin i u suši dušu će ti krijepiti. Kosti tvoje On će jačati i ti ćeš biti kao vrt obilno zalijevan i kao izvor, kojemu voda nikada ne presuši«. (Ps. 58, 10, 11.)

»Blago onome, koji se zauzima za slaboga! Njega izbavlja Gospodin u zao dan«. (Ps. 40,1.)

Teško tebi, ako ne pomažeš! »Tko zatvori uho svoje da ne čuje viku siromaha, sam će vikati, a ne će ga nitko čuti«. (Posl. 21, 13.)

Sud bez milosrđa onomu, koji nije činio milosrđe.

Među dušama, koje su najviše napuštene, jesu po svoj prilici duše pokojnih svećnika. Kako malo se vjernici za njih mole! Isus je kazao jedamput sv. Mariji Latasle: Kćerko moja, moli se mnogo, osobito se moli za svećenike, jer ljudi za njih ne mole dovoljno, veoma često zaboravljaju, da je njihova dužnost moliti za svećenike, duhovne svoje očeve«.

Što veće dostojanstvo, to veća odgovornost i stroži sud.

Dostojanstvo svećenika nadvisuje sva dostojanstva zemaljska. Kako veliku odgovornost imaju dakle svećenici i kako strogi sud njih čeka. Čitamo o bl. Franjici od Presvetog Sakramenta, da su se njoj ukazala dva pape, nekoliko biskupa i mnogo svećenika, koji su je molili za pomoć iz muka Čistilišta.

Što su bjedniji, to više zaslužuju naše saučešće i ljubav.

Dakle pomozimo osobito njima.

Već si koji put čeznuo za zavičajem? Čovjek ne nađe nikakove utjehe, ništa ga ne zanima, ništa ga ne zadovoljava, samo jedna misao obuzima njegovu dušu: Kući! Takovu ćuti čežnju duša u Čistilištu. Ona zna: samo jedan dom imam: nebo. Tamo je moj Otac, tamo su moja braća i moje sestre. Samo tamo naći ću sreću i pokoj. Ali duša u čistilištu zna: »Ne smijem kući, moram ostati udaljena od zavičaja, dokle ne budem sasvim čista.«

—o—

U SPOMEN SESTRI

Čini mi se, da ovaj finale ponavljam. Opet sam morala propitkivati, gdje je ona grobnica. Djevojčica s klinčićima svjetloljubičaste boje pokazala mi put.

Grmovi bijele mirte rese stazu. Zeleni čempresi raznih oblika odjeljuju ovaj tihi komad zemlje.

Ovdje je mir i pokoj.

Tu su zemni ostaci Isusove Mirte.

Bila si pripravna otići u nebo. Znala si, taj je čas blizu. Tvoj je pogled zamirao i ugasnuo na slici Marijinoj s Djetetom.

Tu si, mala Mirto Isusova. U ovoj hladovini dade se počinuti.

Kad lahor makne granu mirtina cvijeta, moli za nas, a za mene, kad hladovina još većim hladom postane.

Draga mala Mirto Isusova!

—o—

DAN TRPLJENJA. — U srijedu 26. listopada o. g. talijanski katolici će proslaviti »Dan trpljenja«. Taj dan će biti posvećen svima onima koji trpe bilo tjelesno bilo duševno. Posebna briga će se toga dana posvetiti bolesnicima i bijednicima. Svi oni, koji trpe na bilo koji način, bit će pozvani, da svoje patnje toga dana namijene za obraćenje grješnika, za Sv. Oca i za uspjeh Svete Godine. Istoga dana će Sv. Otac primiti rimske bolesnike u bazilici Sv. Petra. Ova ceremonija primanja bolesnika bit će prenošena radijem.

Iz katoličkog svijeta

AUDIJENCIJE KOD SVETOG OCA. — Sv. Otac Papa Pijo XII. primio je u utorak 20. rujna u audijenciju 25 rektora katoličkih sveučilišta, koji su se sakupili u Rimu na vijećanje o radu tih sveučilišta. Rektore katoličkih sveučilišta je predveo Sv. Ocu rektor talijanskog katoličkog sveučilišta u Milanu o. Gemelli. Sv. Otac se zadržao sa svakim pojedinim rektorom posebno u razgovoru zanimajući se za rad i napredak pojedinog katoličkog sveučilišta. Na kraju je Sv. Otac održao rektorima govor i dao njima i njihovim zavodima i studentima svoj apostolski blagoslov.

— U četvrtak 22. rujna primio je Sv. Otac u audijenciju grupu amerikanskih narodnih zastupnika.

— U srijedu 21. rujna Sv. Otac je primio u audijenciju delegate europskog odbora agrikulturne tehnologije. Bili su prisutni delegati iz 30 zemalja. Sv. Otac se je interesirao za rad ovoga odbora i dao prisutnima apostolski blagoslov.

— Istoga dana Sv. Otac je primio u zajedničku audijenciju grupu misijonara i misijonarki iz Afrike, upravitelje dječjih sunčanih kuća iz Italije, jednu grupu Bečana. Sv. Otac je održao govor na nekoliko jezika i zatim dao prisutnima svoj blagoslov.

— Istoga dana, u srijedu 21. rujna Sv. Otac je blagoslovio dva kipa Majke Božje. Jedan kip je određen za Veronu u Italiji, a drugi za Cloten u Švicarskoj.

— U nedjelju 25. rujna Sv. Otac je primio delegate međunarodnog kongresa humanističkih nauka, koji se održao u Rimu. Bili su prisutni delegati europskih i američkih naroda. Sv. Otac je održao govor na francuskom jeziku, u kojem je podcrtao ulogu Crkve u stvaranju i jačanju pravog humanizma.

STOGODIŠNJICA DNEVNIKA »CIVILTÀ CATTOLICA«. Poznati katolički dnevnik »Civiltà Cattolica«, koji izlazi u Rimu, navršava prvu stogodišnjicu izlaženja. Prvi broj je izašao god. 1850 u Napulju za pontifikata pape Pija IX. Doskora se preselio u Rim, gdje je sv. Otac Leo XIII. izrazio redakciji ovih novina svoje priznanje.

KATOLIČKA DJELATNOST U SVIJETU. Jedna od najvećih izložba, koje se u Rimu pripravljaju u Svetoj Godini 1950., bit će izložba katoličke djelatnosti u svijetu. Ova izložba, jedinstvena svoje vrste, imat će ova odjeljenja: 1. Odgoj i kultura; 2. Katolička akcija; 3. Kino, radio, kazalište, glazba; 4. Književnost; 5. Izvještavanje i tisak; 6. Sport i turizam; 7. Obitelj i rad. Komisija, koja organizira ovu izložbu, poslala je upitne arke u sve pokrajine, da dobije podatke, koji će pokazati potpunu sliku katoličke djelatnosti na cijelomu svijetu.

KINESKI BENEDIKTINAC ide tragom bivšeg ministarskog predsjednika. 29. godišnji kineski benediktinac, sin protestantske majke i nevjerujućeg oca, bio je zaređen u crkvi sv. Clouda u Minesoti (USA). Njegova želja je studirati i djelovati u opatiji sv. Andrije u Brugesu (Brižu) u Belgiji, gdje je bio do svoje smrti i bivši ministar predsjednik kineske vlade Celestin Lou Iseng-Tsiang. On je otišao iz političkog života, kad se njegova vlada zahvalila, dao se pokrstiti i stupio u samostan u opatiji sv. Andrije, gdje je ove godine umro.

BOLIVIJSKA VLADA ODLIKUJE REDOVNIKA MINORITU. Glavni starješina Reda Minorita dobio je najveće odlikovanje od države Bolivije. Ovim odlikovanjem daje Bolivija svoje priznanje cijelome redu Minorita za zaslužnu djelatnost u Boliviji u posljednje četiri stotine godina.

MEĐUNARODNI MISIJSKI KONGRES U RIMU. U Svetoj Godini 1950. bit će u Rimu i međunarodni misijski kongres, gdje će se rješavati poteškoće u misijama, suradnja svećenika i laika, kao i problem (pitanje) katoličkih misija u svakom dijelu svijeta.

SESTRE REDA SV. FRANJE UMRLE U UGANDI. Dvije sestre Reda sv. Franje koje su djelovale u misijskoj stanici u Ugandi, umrle su istog dana.

Bila je to sestra Marija Magdalena, koja je navršila 71 godinu i bali je časna sestra 41 godinu. Ona je svoj život posvetila njegovanju bolesnika, zaraženih leprom (gubom). Druga Marija Aleksija, umrla je u starosti od 78 godina i bila je osnivačicom misija u Ugandi god. 1903.

BISKUPOM U AUGSBURGU (Bavarska) imenovan je i zaređen dr. Josip Frauendorfer, koji je dosad bio rektor Filozofsko-teološke visoke škole u Regensburgu. Novi biskup ima 55 godina.

KONGRES KATEHETA nadbiskupije u Milanu održan je koncem rujna. Tom prilikom uputio je Sv. Otac Pijo XII. po msgr Montiniu pismo kardinalu Schusteru, nadbiskupu milanskom, u kojem naglašuje, da se nastava kateheta mora bitno razlikovati od nastave ostalih učitelja: kod katehiziranja potrebno je i razmatranje i molitva, a nastava treba da odrazuje ličnost katehetovu.

U REGENSBURGU je od 1.—3. listopada održana proslava Društva sv. Bonifacija. Prisutan je bio apostolski vizitator za Njemačku, msgr. Münch, zatim 14 biskupa, među njima biskupi iz St. Gallena i Solothurna iz Švicarske. Društvo sv. Bonifacija osnovano je 1849. u Regensburgu na trećem »Katholikentag«-u (Katolički dan).

U SVIM CRKVAMA zapadne Njemačke pročitano je 2. listopada pastirsko pismo njemačkih biskupa o njemačkim katolicima u diaspori (izvan domovine). Od 11 milijuna Nijemaca prognanih iz istočnih krajeva ima 6 milijuna katolika, od kojih 4 milijuna živi u diaspori. Za njih je uređeno preko 5000 novih mjesta za službu Božju.

NA IZLOŽBI kršćanske umjetnosti u Rimu, koja će biti priređena u Svetoj Godini, mogu se izlagati djela stvorena u vremenu od 1900. do 1950.

SPANJOLSKE VLASTI odredile su, da se hodočasnicima iz stranih država, koji putuju u Rim, imaju dati posebne pogodnosti za prolaz kroz Španjolsku. Hodočasnici dobivat će vizu za prolaz, koja će vrijediti 30 dana za odlazak i povratak.

U NOVOJ ZELANDIJI je jedna osmina stanovnika katoličke vjere. Katoličku su vjeru tamo širili irski misionari. I današnja hierarhija (crkvena vlast) traži daljnju pomoć od irskih katolika, prije svega u obliku odašiljanja svećenika.

FRANCUSKI MINISTAR vanjskih poslova Schuman učestvovao je u hodočašću, koje su francuski katolici priredili za posjet crkve Fort St Mary u Kanadi. To je središte djelovanja otaca iz Družbe Isusove u prvoj polovici 17. stoljeća, kada je ondje poginulo mnogo mučenika. Na grobu tih mučenika, koji su 1930. proglašeni svetima, podignuta je navedena crkva.

MEĐUNARODNA KOMISIJA za opskrbu, koja je vijećala u Rimu, primljena je 28. rujna od Sv. Oca Pija XII. u audijenciju. Na audijenciji je bilo zastupljeno 13 nacija (narodnosti).

AUSTRIJSKI BISKUPI pokrenuli su akciju, po kojoj crkvene institucije dobrovoljno stavljaju na raspolaganje jedan dio svoga zemljišta za gradnju stambenih zgrada, da bi se pomoglo onima, koji su u ratu stradali. U tom su pravcu već postignuti dobri rezultati (uspjesi).

U SJEDINJENIM DRŽAVAMA AMERIKE obratilo se 1948. na katoličku vjeru 8.857 Crnaca, što predstavlja najveći dosadašnji godišnji broj obraćenika-Crnaca. Iste godine obratilo se na katoličku vjeru 624 Indijanca. Danas u Sjedinjenim Državama Amerike ima preko 95.000 Indijanaca-katolika.

POČETAK RADA SVETE RIMSKE ROTE. Vrhovni crkveni sud Sv. Rimska Rota započeo je u srijedu 28. rujna svoju novu poslovnu godinu. Toga dana je održana svečana Sv. Misa sa zazivom Svetoga Duha i prisegom novih auditora (prisjednika).

MOLIMO SE ZA POKOJNE

Sv. Dionizu Kartuzijancu umro je otac. Veoma se ražalostio. Htio je doznati, kako mu je na drugom svijetu i molio je Boga, da mu dade kakav znak. Tu je čuo glas: — »Što će ovo koristiti tvojoj znatiželjnosti. Bolje bi bilo, kad bi molio za dušu svog oca, da bude oslobođena iz Čistilišta. Tako bi njoj pomogao i sebi stekao zasluge«.

Ovim je riječima Svetac bio veoma dirnut i odsada je molio vruće ne samo za svog oca nego i za druge pokojnike.

O sv. Mehtildi se pripovijeda, kako je jedamput razmatrala o beskonačnoj dobroti Božjoj i tom prilikom rekao joj je Gospodin: — »Pođi da vidiš najmanjega od slavljenika, koji su u nebu, da na njima upoznaš moju dobrotu«.

Bila je uzeta u nebo. Kad je pažljivije tražila ovog slavljenika, došao je k njoj muž u kraljevskoj slavi, krasnog izgleda, lice mu je sjalo od radosti, i bio je veoma ljubezan.

I upitala ga je: »Tko si i kako si stekao ovakovu slavu i blaženstvo?«

Muž joj odvrati: »Na zemlji bio sam ubojica i razbojnik, ali ovo zlo je bilo moje neznanje i navika baštinjena od roditelja, a ne bezbožnost i zato sam pokorom stekao milosrđe. Bio sam sto godina na mjestu muka i mnogo sam pretrpio prije nego sam bio sasvim očišćen. Sada sam dobrotom Božjom stekao vječnu slavu«.

Pomozi žurno!

Dr. Zisignam pripovijeda, kako je jedan umirući dominikanac vruće molio svog prijatelja svećenika, da prikaže iza njegove smrti za nj sv. Misu. Jedva je dominikanac umro, svećenik je odmah počeo prikazivati sv. Misu. Kad je svršio i svlačio misno ruho, pokazao se mu pokojnik i veoma je plakao, što ga je pustio 30 godina u Čistilištu.

— Kako 30 godina? čudio se svećenik, ta nije prošao ni jedan sat, što si umro!

»Prijatelju, evo vidiš, kakove su velike muke u čistilištu, kad mi se jedan sat, što sam tamo bio, čini kao 30 godina!!! Budi milosrdan prema dušama u čistilištu«

—o—

UČESNIKE KONGRESA katoličkih liječnika, koji je koncem rujna održan u Rimu, primio je Sv. Otac Pijo XII. u audijenciju. Tom prilikom zabacio je Sv. Otac u svom govoru »umjetnu oplodnju« kao stvar, koja se protivi naravnom pravu. U pogledu pitanja »umjetne oplodnje« rekao je Sv. Otac među ostalim i ovo: 1. Ukoliko se radi o čovjeku, ne smije se gledati samo na biološku stranu toga pitanja, već valja imati pred očima i njegovu moralnu i pravnu stranu. 2. Izvan braka umjetna je oplodnja uvijek zabranjena. 3. Za oženjene nikad i ni iz kog razloga ne dolazi u obzir oplodnja sa strane neke treće osobe. 4. Što se tiče dopuštenosti umjetne oplodnje unutar braka, trebalo bi imati pred očima da ni volja za dijete bračnih drugova, nesposobnih za brak ne daje jamstvo za pravu bračnu sreću, što nalaže najveći oprez u pogledu svih umjetnih pomagala i sredstava.

—o—

KONFERENCIJA POLJSKOG EPISKOPATA. — Početkom rujna poljski katolički episkopat je održao svoju konferenciju u najvećem poljskom Marijanskom svetištu Čenstohovi. Na konferenciji poljski biskupi su raspravljali sva aktuelna pitanja Katoličke Crkve u Poljskoj.

U SPOMEN

Ti počivaš mirno i spokojno. Bijel si i čist. U rukama Tvojim bijela krunica kao u prvopričesnika. Na grudima Tvojim bijela i žuta ruža. Znadem — Božji si i sin Crkve.

Mir i pokoj odaje Tvoj lik — kao djevca si.

»Zabranjeno je plakati«, — rekao je Tvoj najmlađi brat, kad su suze navirale.

»Bio si vrlo dobar«, zaključili su po množini, koja Te dopratila do grobnice.

Mi Te više ne vidimo, ali Ti si uza svoje.

Vlasnik i izdavač: Hrvatsko Književno Društvo sv. Ćirila i Metoda, Zagreb, Trg kralja Tomislava 21. — Uređuje i za list odgovara: Dr. Pavao Lončar, kanonik, Zagreb, Kaptol 34. — Tisak »Štamparije novina« Zagreb, Masarykova ul. 28a. — Broj čekovnog računa uprave lista: 4—900031. Pretplata iznosi: godišnje 50.— Din; polugodišnje 25.— Din; tromjesečno 12,50 Din; pojedini broj 2.— Din. — Adresa uprave: Trg Kralja Tomislava 21.